

PÅ LANDET

Från skilda håll

D.N:s lördagsbilaga
14. 4. 1962.

MUSEIMÄN BANDAR SPELMANSLÅTAR

Mikrofonarbete vid kaffebordet

Man kan fråga sig om inte amanuens Jan Ling vid Musikhistoriska museet hade önskat sig en filmkamera också vid sidan om inspelningsapparaten när han här-omdagen besökte den lilla sörm-ländska gårdsidyllen Sandstugan i Stigtomta för att banda in gamla spelmanslåtar för museets arkiv. Inspe-lningsapparaten stod mitt på kaffebordet, kakfaten dignade av hembakat, och husets fru-ur, svägerskorna Aina Andersson och Margit Brantberg turade om att fylla på kaffekopparna.

Förutom amanuens Ling och riksspelman Gustaf Wetter från Katrineholm var också pressens rep-resentanter där och upptog plats i det lilla rummet, skolpojken Thomas stod i köksdörren och bekikade evenemanget, husets gamla katta slumrade lyckligt i spishörnan, och en valp lekte kring benen på sällskapet. Och mitt bland dem alla satt bygdespelmannen Frans Andersson, 89-årig snickare, som hanterat fiolen i 85 år och spelat på de flesta kalas och fester och bröllop i trakten, och som nu inte ett ögonblick darrade på handen när inspelningsapparaten snurrade.

"Näckens polska", "Målar-Pelles polska" och så förstås "En sup till,

Riksspelman Gustaf Wetter och amanuens Jan Ling (med mikrofonen) ser till att 89-årige Frans Anderssons konst räddas till eftervärlden.

det vill jag ha..." dansade genom rummet och var bland de många låtar som nu ska bevaras åt eftervärlden i Musikhistoriska museets arkiv. Ja, han sjöng också, Frans Andersson..., och han berättade om vissa låtar som han "ärvt" från far, Anders Pettersson, och andra som han snappat upp någonstans och "fått fast i minnet". Allt eftersom

dagen led blev polskorna på inspe-lningsbandet i Sandstugan den här dagen flera, och ingen trötthet märk-tes på spelmannen.

— Du blir bestämt bara bättre och bättre ju längre vi håller på, sa Gus-taf Wetter.

— Åja, man lär väl upp sig, log 89-åringen och lyfte fiolen mot ha-kan igen.

Sofia